

Tirsdag den 04.03.2008 – Hoi An.

Hoi An har tidligere været en af Vietnams vigtigste handelsbyer, og et sted hvor Østen og Vesten mødtes. Før dette var det en vigtig havneby i kongeriget Champa.

Hoi An har i dag 75.000 indbyggere, og er en af de mest overrendte turistbyer i Vietnam flere steder beskrevet som Vietnams Skagen. Et turisthul er det i hvert fald med "aggressive" handlende, der konstant prøver at lokke én ind i netop deres butik. Dagens udtryk er: "Hello, come in my shop please" dog skarpt forfulgt af: "Hello, please buy something" (stavemåden er som det udtales her). Samtidig er Hoi An med i Unesco's World Heritage, og der er udarbejdet en plan for bevaring af byens gamle kvarterer og historiske monomenter, der hovedsagligt er kinesisk og japansk inspireret.

Nå, dette måtte vi jo se. Det var jo blandt andet derfor, at vi valgte at tage til dette turisthul, der dog ikke synes overrendt i øjeblikket.

Efter at være kørt med hotellets gratis Shuttle-bus de 1½ km ind til den gamle bydel, købte vi det obligatoriske 5-klips kort til beskuelse af (nå, ja) fem gamle bygninger. Man kan så købe tillægsbilletter, hvilket vi ikke gjorde.

Vi startede med Det Historiske Museum, der havde nogle ting stående fra Champa-tiden (4.- 13. århundrede). Museet er ikke ret stort og rimelig hurtigt overset.

Så går turen til templet Phuc Kien, der har kinesisk oprindelse og er utrolig flot.

Vi fortsætter til et blandet værksted for forskellige håndværk. Meget imponerede hvad de laver, selv om vi godt ved, at de sidder der for turisternes skyld.

Turen går så til familien Tran's slægtstempel (og bolig). Et meget velholdt gammelt hus, der har tilhørt familien i 10. generationer, og hvor et af familiemedlemmerne viser rundt. Et noget opreklameret sted, da dette er beskrevet overalt som "must see".

Som sidste punkt i vor 5-turs plan kommer vi til den Overdækkede japanske Bro fra det 17. århundrede. En lille bro med en pagode på midten.

Alt i alt ikke så stor en oplevelse som forventet, men til gengæld havde vi et par meget positive, uplanlagte hændelser undervejs.

Den første var, da vi sad ved middagstid og slappede og fik lidt at drikke. Overfor i den smalle, historiske gade er en sy-stue, hvor pigerne farer ind og ud med stof, målebånd osv. over skuldrene og i hænderne for minutter efter at komme tilbage. Vi gik en tur over og spurgte manden udenfor, om vi måtte gå ind og kigge, og det måtte vi gerne. 15-20 piger og enkelte mænd sad og tegnede, klippede og syede. Susan var meget imponeret over, hvordan de kun med tegneredskab og lineal sad og lavede mønstre kun ud fra et billede i et modemagasin eller et sladderblad og så selvfølgelig deres erfaring.

Senere lod vi os lokke med ind i en stof/tøjforretning (vi var ellers meget standhaftige mod de emsige sælgere). Her blev vi vist rundt og så, hvordan de håndbroderede store billeder ud fra fotos, vævede, lavede måtter af siv samt lavede silke-ting helt fra bunden, det vil sige med silkeorme, spinding af silke og så videre. Det endte så selvfølgelig med, at vi blev praktet en dug på halsen, men vi kunne faktisk godt finde på at tage der ned igen, hvis vi skal have noget mere, da de havde mange lækre ting og også kan sy noget, hvis man har specielle behov.

Efter en tur langs Hoi An-floden gik vi stille og roligt hjemad mod hotellet.

Susan rendte ind i en beauty-biks, hvor de for en tid kunne skaffe hende af med hendes hår på benene, samt ordne hendes negle på tæerne. Dette tog samlet næsten 1½ time og kostede den nette sum af kr. 50,-. Tingene blev gjort meget omhyggeligt, så man bliver ikke behandlet som en "engangs-kunde".

Efter en øl fandt vi en lille familierestaurant, hvor vi delte 4 retter mad samt et par øl. Maden var ganske fremragende, men et par af retterne, mener vi ikke helt, var det, som vi bestilte. Men det gør ikke så meget, når det var så godt og kun kostede os ca. kr. 60,- samlet.